

بسم الله الرحمن الرحيم

د خلافت دولت نړېدو عوامل

(ژباړه)

رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمایلی دي:

«حَقَّ عَلَى اللَّهِ أَنْ لَا يَرْتَفَعَ شَيْءٌ مِنَ الدُّنْيَا إِلَّا وَضَعَهُ»

ژباړه: پر الله سبحانه وتعالی حق ده، چې کوم څه په دنیا کې لوړېدو ته نه پرېږدي او هغه ټیټوي. (الهی سنت دا دی چې که د یو شي د باعظمته او با هیبته کېدو لپاره اسباب برابر کړي، په پایله کې به یې د ماتې او ټیټېدو اسباب هم پیدا کړي.)

رسول الله صلى الله عليه وسلم داسې دولت تاسیس کړ چې اسلام او د دغه دین پیراوان د هغه تر واکمنۍ لاندې عزت مند وو. دې قافلې تر ۱۳۰۰ هـ.ق کاله دوام وکړ چې په هغه وخت کې سیندونه مست بهېدل. بیا هغه و چې د ناسمو دولتونو له برخلیک سره مخ شو، په پایله کې سقوط شو او د ژوند له صحنې لېرې شو. د یادولو وړ ده چې اسلامي دولت پخپل وخت کې له ډېرو دهشتونو او نظامي ماتو سره مخ شو؛ خو بیا هم په دغه اوږد تاریخ کې پر ټولو ستونزو سر بېره پر ځای پاتې شو، تر دې چې نوی وخت راغی او پایله یې د یاد دولت د نړېدو لامل شوه.

د خلافت دولت د سقوط عوامل یوازې بهرني او نظامي نه وو، بلکې حقيقي عوامل یې کورني وو، چې د دولت جسد یې په غاښ وچيچ او له دننه څخه یې د وړانولو هڅې پیل شوې، تر دې چې د ژغورلو لاره یې پاتې نه شوه. تر هغه وروسته بهرني عوامل هم پیدا شول چې د مسلمانانو د سیاسي شتون د پایته رسېدو لامل شي. همدارنگه مسلمانان پر عثماني خلافت له منگولو لگولو څخه وگرځوي او بدیل ورته وړاندې کړي. که پر کورنیو کمزورو عوامل بحث وکړو، له ډېرو سره به مخ شو. له همدې امله دلته د خلافت دولت د سقوط پر مهمو عواملو خبرې کوو، چې زموږ هدف له دې

ناروغی څخه خلاصون او د درملنې لپاره یې نسخه ده، خو د راشده ثاني خلافت د بیا راتگ لپاره ځینو ټکو ته پام وکړو او له تېرو پایلو سره مخ نه شو. ان شاء الله!

لومړی لامل: د اسلامي دولت د سقوط لومړی لامل د ارثي حکومت مبدا ته د خلیفه په ټاکنه کې د مبدا بدلون و. دغه پړاو د معاویه بن ابی سفیان واک ته په رسېدو سره په دوکې او چل سره پیل شو او کله چې نوموړي خپل زوی د خلکو له مشورې پرته ولیعهد وټاکه، حالت ډېر ناوړه شو چې وروسته علي بن ابی طالب رضي الله عنهم د زوی سید حسین د وژل کېدو لامل شو. وژل شوی تن د جنت خښتن سید الشباب دی چې همدا لامل پر مدینه منوره د برید او د یادې سیمې د خلکو وینې تویدنې او حلال بللو سبب شو. دا واقعه ډېره مشهوره ده. تر هغه وروسته مکه کلابنده شوه او په نننۍ اصطلاح پر هغې توغندويي برید وشو.

دویم لامل: له خلافت څخه د والیانو د خپلواکۍ غوښتنه او تر خپلې واکمنۍ لاندې د ولایت بېلول او دا کار هغه وخت ترسره شو چې د خلافت مرکز بغداد کمزوری شو او نور یې دا وس نه درلود چې په لودیځ او ختیځ کې خپله واکمني اداره کړي. اندلس لومړنۍ سیمه وه چې د خلافت له واکمنۍ څخه یې خپلواکي واخیسته او خپل ځان یې ازاد کړ. تر دې سیمې وروسته نور ولایتونه هم یو پر بل پسې خپلواکي واخیستې چې په پایله کې یې خلافت دولت ډېر وپاشل شو او دښمن ته د یادو سیمو نیول ډېر اسانه شول.

درېیم لامل: د واقعیتونو پر وړاندې د علماوو چوپتیا هم یادولی شو. د سر په سترگو یې د حکامو، دولت کمزوري او د مسلمانانو پاشل کېدل چې په یو او بل لوري به تلل، لیدل؛ خو د اسلامي خاورو د یووالي لپاره یې هڅې ونه کړې، بلکې ډېری یې د حکامو پر وړاندې همداسې پاتې کېدل او د هغه څه اړوند فتواوې یې ورکولې چې واکمنان پرې خوشحالهدل. دا څه په مسلمانانو کې د فتنې اچوونې لامل شول، سیاسي فعالیتونه یې پرېښودل او د هغه په اړه یې پوهاوي ته ارزښت نه ورکاوه.

څلورم لامل: همدارنگه پر دنیا د واکمنو منگولې لگول او تړل کېدل، پر لاهو او لعب د هغوی اخته کېدل، پر خوشحاله ژوند تېرېدو د هغوی تړون، د جهاد پرېښودل او نړۍ ته د اسلام د لېږد پرېښودل هم یادولی شو. دا څه د دې سبب شول چې قومندانان په سیاسي فعالیتونو کې لاسووهنه وکړي،

چې وروسته د خلفاوو او واليانو د وژل کېدو لامل هم شول. ځينو سيمو ته يې سقوط ورکړ او پر دنيوي اسبابو د قومندانانو بوختيا د دې لامل شوه چې د اسلامي دولت د پېژندنې په تړاو ناسم ديد پيدا شي.

پنځم لامل: دا لامل له لومړي سره اړوند دی. کله چې قدرت يوې ټاکلې کورنۍ ته پاتې شو او له پلار څخه زوی او له ورور څخه د کاکا زوی ته ولېږدول شو، هغه سياسي حل لارې شتون نه درلود، چې له حکامو سره به حساب پرې کېده، يا به هغوی محاسبه کېدل. دا بحران په داسې بڼه و چې مسلمانانو پر نظامي ځواکونو په منگولې لگولو سره د دولت پر وړاندې راپورته شول او حکام د دغه حرکت په چوپ کولو بوخت شول. ځينې وخت به بريالي کېدل او ځينې وخت به مغلوب وو. په داخل کې د دولت د ځواکونو هڅې وپاشل شوې او په سرحدونو کې د دښمنانو پر وړاندې يې د مبارزې وس نه درلود.

شپږم لامل: وچ فکر هم يادولی شو چې پر مسلمانو علماوو د يوناني فلسفې او فارسي کتابونو په ژباړلو سره واکمن شو. وروسته علما پر داسې مسايلو په بحث کولو بوخت شول چې هېڅ گټه يې نه درلوده. په پايله کې د علماو مخالفين په ناپوهۍ، د علم په لېروالي او احيانا کفر او له اسلام څخه په وتلو ته نسبت ورکول کېده. دا کار پخپل وار د گواښوونکي وچ فکر لامل شو او هغه دا چې علماوو په اتفاق سره د اجتهاد دروازه وتړله او د هغو علماوو پر اجتهادونو يې بسنه وکړه چې په غوره پېړۍ کې اوسېدل. د هغو له پایلو څخه د امت خطرناک مخالفت ته اشاره کولی شو چې په اسلامي او غربي نړۍ کې له ټوليز پرمختگ سره پر يوځای کېدو ونه توانېږي او امت نه پوهېده چې د دغو ټولو ناخوالو پر وړاندې څه ډول مقاومت او درېدنه وکړي.

اووم لامل: د واکمنو له خوا د يو عالم له اجتهادونو څخه د رعيت تلقيد ته اړ کول، لکه: د ايوبيان په واسطه د امام شافعي له اجتهادونو څخه تلقيد ته د خلکو اړ کول او احناف مذهب ته د عثمانيانو له خوا د هغوی اړ کېدل چې دا بهير په ټوليز ډول د وچ فقههيي حرکت لامل شو.

اتم لامل: همدارنگه اسلامي خارو ته د غربي ښکېلاکگرو د سفارتونو راتگ هم يادولی شو. د دغو سفارتونو اصلي کار جاسوسي او په مسلمانانو کې د کمزورو ټکو رامنځته کېدل وو. تر هغه وروسته

په اسلامي خاورو کې په بېلابېلو نومونو سازمانونه، بنسټونه او ټولنې رامنځته شوې او د مسلمانانو په عام ژوند کې يې لاسوهنه وکړه. د اسلامي دين په تړاو په مسلمانانو د شک او ترديد رامنځته کېدل د هغوی اصلي دندې وې او دې موخې ته د رسېدو لپاره يې ځينې مسلمانان پخپلو ادارو کې په دندو ګمارل او په تدريجي ډول يې هغوی ته خپل افکار رسول. (جاسوسی او د جاسوسی پنځم ستون)

نهم لامل: د علم او زده کړو په هدف غرب پوهنتونو ته د هغو مسلمانانو د زامنو استول چې مبدایي نه وو او له فکري، فقهي او عقیدتي پلوه يې چمتوالی نه درلود. هغوی د همدې کمزورۍ په دليل د غرب له افکارو څخه اغېزمن شول او ذوب شول. د غرب ټول ناوړه ارزښتونه يې د ځينو حکامو په مرسته، لکه د مصر د والي محمد علي او د عثماني سلطان د متنفذينو په مرسته يې په تدريجي ډول اسلامي خاورو ته راوړل.

لسم لامل: په اسلامي خاورو کې د کفارو سفارت خونې او بنسټونه پر دې وتوانېدل چې په برياليتوب سره د مسلمانو بچيانو په ذهنونو کې د قومپالنې مفکورې ځای پر ځای کړي او دا څه د دې لامل شول چې په امت کې د امت کېدو او ورورولۍ مفهوم له منځه ولاړ شي او هر يو د قومي اړیکو ټينګېدو او له دغو فکرونو څخه د دفاع په لټه کې شول. پایله يې دا شوه چې دوی سره وپاشل شي او يو قوم بل قوم د لفظي او ژبنيو اختلافونو په دليل يو بل ته سپکاوی وکړي او سپک يې وګڼي.

د اسلامي امت دغه تیت پرک حالت د دې لامل شو چې کفار ګټه وکړي او د يوې عقیدې مسلمانان پخپلو کې سره وجنګېږي. په دې فکر چې د خپلو وروڼو په مقابل کې د جګړې له امله چې هر څه له کفارو څخه وغواړي، هغه تر لاسه کړي؛ خو څومره له واقعیته لېرې ګمان! ایا هغه کسان چې له الله سبحانه و تعالی سره پر خپلو کړو ژمنو عمل ونه کړي او درواغ ووایي، نو خلکو ته پخپل احمق نظر درواغ نه شي ویلی؟!

د خلافت د نړېدو کورني عوامل تر هغه څه ډېر دي چې مور يې په دې مقاله کې یادونه وکړه. هغه يوازنی لامل چې اسلامي دولت ۱۳۰۰ کاله دوام وکړ، د اسلامي عقیدې قوت و چې په مسلمانو

بچيانو کې يې ريښه پيدا کړې وه. د دې عقيدې تخم اوس هم د اسلام او مسلمانانو د دښمنانو له خوا په دومره ناوړه کړنو او دسيسو سره د الله سبحانه و تعالی په مرسته پر ځای پاتې دی او پاتې به شي. د اسلام دښمنان شپه او ورځ هڅه کوي چې اسلام تحريف کړي او مسلمانانو ته دا وښيي چې هغوی يوازې له هغو کاليو پرته چې نه وزن لري او نه ارزښت بل څه نه دي. که د هغوی له ژوند څخه لېرې شي، هېڅوک به يې ياد نه کړي او پر نشت به يې هېڅوک غمجن نه شي.

الله سبحانه و تعالی فرمايي:

﴿إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ لِيَصُدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ فَسَيُنْفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ وَالَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُحْشَرُونَ﴾ [انفال: 36]

ژباړه: کفار خپل لگښتونه کوي چې خلک د الله سبحانه و تعالی له لارې څخه وگرځوي. هغوی خپل مالونه مصرفوي، خو وروسته به پېښمانه شي او ماتې به وځوري. له شک پرته چې ټول کفار به دوزخ ته ځي او هلته به اچول کېږي.

موږ تر اوسه د ثاني خلافت د تاسيس لپاره د مسلمانو د عقيدې په قوت او نصرت باور لرو چې ډېر ژر به د مسلمانانو او غير مسلمانو ژوند وژغورل شي او هغه کسان چې د چټلې پانگوالۍ تر چتر لاندې دي، هغوی به هم له ځان سره ولېږدوي. الله سبحانه و تعالی فرمايي:

﴿وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا مِنكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَىٰ لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُم مِّن بَعْدِ خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْءًا وَمَن كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْفٰسِقُونَ﴾ [نور: 55]

ژباړه: الله سبحانه و تعالی له تاسو څخه هغو کسانو ته چې ايمان يې راوړی او غوره کارونه يې ترسره کړي دي، ژمنه ورکړې چې هغوی به په ځمکه کې د پخوانيو ځای ناستې کړي، خو هغوی

ته د ظالمانو له ظلم څخه تر خلاصون وروسته عدل ور په برخه کړي. په هماغه بڼه چې پخوانيو ته
يې خلافت ورکړی و. هغه دين چې د هغوی لپاره يې خوښ کړی، پر ځای به پاتې شي او رينښې
به يې وغځېږي. د هغوی ډار به په امن او امنيت بدلوي، په داسې بڼه چې يوازې به د الله
سبحانه و تعالى عبادت کوي او له هغه سبحانه و تعالى سره به څوک نه شريکوي. هغه کسان چې
تر هغه وروسته کافران شي، هغوی فاسقان دي.

و آخر دعوانا الحمد لله رب العالمين، پروردگاره! د اسلامي امت کار ته وده ورکړې...!

أقيموا الخلافة#

#Return The Khilafah

#YenidenHilafat

#خلافت - کو - قائم - کرو

خلافت تاسيس کړئ

ليکوال: ازاد محمد - ولايه عراق

ژباړن: بهير «ويار»